

	P	J	C
Geslacht	man	man	vrouw
Geboren op	6-10-1984	15-2-1985	26-6-1986
Leeftijd nu:	18 jaar	18 jaar	16 jaar
18 jaar geworden op:	6-10-2002	15-2-2003	26-6-2004
Drie jaar in NL:	21-12-2002	20-3-2003	7-1-2004
<u>Ambtsbericht AMA's China</u>	<u>23-1-1998</u>	<u>23-1-1998</u>	<u>23-1-1998</u>
Geen opvang mogelijk.			
Aankomst in Nederland:	21-12-1999	19-3-2000	7-1-2001
Tussenstops/route:			
Melding bij VD/AC:	21-12-1999	19-3-2000	7-1-2001
Opname in procedure:	24-12-1999	20-3-2000	7-1-2001
Eerste beschikking asiel:	3-7-2000	22-8-2000	
<u>Ambtsbericht Alg. China</u>	<u>28-8-2000</u>	<u>28-8-2000</u>	<u>28-8-2000</u>
TBV 2000/30 voor 4-1-2001			
Adequate opvang = iedere opvang, ongeacht de vorm, waarin de omstandigheden niet wezenlijk verschillen van die voor leeftijdsgenoten in vergelijkbare positie (locale maatstaf).			
<u>Ambtsbericht AMA's China</u>	<u>9-4-2001</u>	<u>9-4-2001</u>	<u>9-4-2001</u>
<u>TBV 2001/33</u>	<u>7-11-2001</u>	<u>7-11-2001</u>	<u>7-11-2001</u>
Adequate opvang = indien in landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat er aanvaardbare opvang is, daadwerkelijke opvang hoeft dus niet geregeld te zijn. Als vastgelegd is dat de autoriteiten ervoor zorgen, dan hoeft er geen onderzoek te worden gedaan.			
<u>TBV 2001/34</u>	<u>8-11-2001</u>	<u>8-11-2001</u>	<u>8-11-2001</u>
Opvang beschikbaar, dus terugkeer mogelijk. VVN: REK 3-7-1997, is er verzekering dat uitgeprocedeerde asielzoekers zullen worden opgevangen en zo ja, op welke wijze, welke vorm etc...? Uitspraak Rb 17-1-2002 (Kleijn), AWB 01/66393, zie NAV 2002/85 voor commentaar.			
<u>Werkinstructie 245A</u>	<u>8-11-2001</u>	<u>8-11-2001</u>	<u>8-11-2001</u>
WI 245 vervalt, over 1 jaar evalueren, geen concrete opvang meer aan te tonen			
<u>TBV 2002/13 ivm China</u>	<u>24-4-2002</u>	<u>24-4-2002</u>	<u>24-4-2002</u>
TBV 2001/34 en WI 245A ingetrokken			
Punt 5.3.3: voor 4-1-2001 aangevraagd en op moment beslissen 18 jaar of ouder behouden VTV. Die nog minderjarig zijn, wel ingetrokken!!, omdat pas na 4-1-2001 intrekkingsgrond gebleken is.			
Voornemen:	29-5-2002	23-5-2002	20-9-2001
Zienswijze:	17-6-2002	20-6-2002	26-10-2001
Beslissing:	24-6-2002	3-7-2002	3-5-2002
Bezwaar:	22-7-2002	24-7-2002	30-5-2002
Nadere gronden bezwaar:	12-8-2002		17-6-2002
Beschikking (uitr./verz.):	24-10-2002	25-9-2002	25-7-2002
Instellen beroep (CIV):	21-11-2002	22-10-2002	22-8-2002
Gronden beroep:	14-1-2003	20-11-2002	20-9-2002
Overige opmerkingen:	vreest sanctie van snake-head		ambtsbericht onjuist adres

Kritiekpunten:

Brieven van 31 oktober 2002 van Buitenlandse Zaken aan SRA Arnhem (DVP/AM-02/416) waarin nadere vragen worden beantwoord en van 14 november 2002 van Buitenlandse Zaken aan SRA Amsterdam (DPV/AM-793936) in dewelke wordt gereageerd op de brief van het ILO.

In deze brieven wordt aangegeven dat in 2002 weer enkele weeshuizen zijn bezocht en dat dit zal worden meegenomen in een binnenkort te verschijnen ambtsbericht. Dit ambtsbericht verschijnt in maart 2003, feitelijk in mei 2003 bekend gemaakt. In dat ambtsbericht staat in tegenstelling tot het vorige ambtsbericht geen beschrijving van de daadwerkelijk afgelegde bezoeken noch van de inhoud van de gevoerde telefoongesprekken.

Uit alle informatie blijkt wel dat er sprake is van een verbetering sinds 1996, maar ook dat controle van de actuele situatie niet mogelijk is. Of de geconstateerde verbetering afdoende is om te stellen dat kinderen hier in Nederland niet meer hoeven te worden beschermd, is dus de vraag.

Er wordt geen toegang meer verleend tot de opvangplaatsen, maar ook cijfers dienaangaande zijn niet meer beschikbaar. Omdat steeds de nadruk wordt gelegd op het verspreiden van het goede nieuws, en niet het slechte nieuws, omdat er nog steeds slechte berichten zijn, wat ook door Buitenlandse Zaken niet ontkend wordt, mag worden verlangd dat de stelling dat er steeds afdoende opvang is, goed wordt onderbouwd. De tot heden verstrekte informatie overtuigt mij niet, dat de stelling van verweerder juist is.

Er is dus onvoldoende aanwijzing dat er sprake is van een overheid die voor afdoende opvang zorgt, een belangrijk punt, zowel ten aanzien van het eigen beleid (TBV 2001/33) als ten aanzien van het standpunt van de REK, dat dan concretere aanwijzingen vereist dat opvang verzekerd is.

Overgangsrecht

Verder is er sprake van een lastige situatie in verband met het overgangsrecht (TBV 2001/33). Deze maakt dat er thans sprake is van ongelijkheid, enkel en alleen op basis van het wel of niet in het bezit zijn van de verblijfsvergunning waar ze recht op hadden, die in sommige gevallen geleid heeft tot een definitieve verblijfstitel en voor anderen weer geheel niet. Om die ongelijkheid uit de weg te gaan, zal retrospectief gecontroleerd moeten worden.

Zij die vroeger een AMA-VTV kregen, behielden hun verblijfsrecht ook na hun 18^e levensjaar. Met de nieuwe Vw2000 is dat veranderd. Er is speciaal overgangsbeleid gevormd, dat maakt dat zij die een aanvraag hebben ingediend vóór 4 januari 2001, ook indien zij intussen meerderjarig geworden zijn, nog aanspraken kunnen maken op hun recht als minderjarige toen zij in Nederland aankwamen. Dus de minderjarigheid en het recht op die verblijfsvergunning maakt dat zij ingevolge dat overgangsrecht nu in het bezit gesteld moeten worden van een verblijfstitel.

Zij die wel in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning op basis van hun minderjarigheid, en meerderjarig werden voordat de eerste drie jaren voorbij waren, kregen per 1 april 2001 een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (voorheen de VTV zonder beperkingen). Als door fouten van verweerder dat recht niet is uitgeoefend, moet, ook al wordt nu pas beslist, dit recht ten volle kunnen worden uitgeoefend.

Dit is van belang omdat indien aangetoond wordt dat ten onrechte is geconstateerd dat er adequate opvang was, alsnog het volledige recht moet kunnen worden uitgeoefend, ook al zijn sommige eisers inmiddels meerderjarig geworden.

Het verweerschrift (algemeen deel)

Definitie “adequate opvang” vast beleid? Zie hiervoor het schema, de hier gehanteerde definitie is van november 2001, een half jaar van voor het voornemen. Staat tegenover de opinie van de REK 1997, op welke kritiek sindsdien niet echt is ingegaan door verweerder.

Het ambtsbericht zou uitwijzen dat in China opvang voor minderjarigen aanwezig is. Het ambtsbericht geeft echter niet aan in welke hoeveelheid die opvang er is en het zegt niets over de daadwerkelijke toegankelijkheid. Eén zwaluw maakt nog geen zomer. Alle berichten wijzen wel op verbetering, maar of die verbetering zover gaat dat alle wantoestanden van 1996 overal al verholpen zijn? Of daarmee de hele benadering van deze problematiek geheel anders is geworden?

Deskundigenadvies?

De Afdeling mag dan wel enkele oordelen hebben geveld, nimmer is daar zeer concrete weerlegging van onderdelen geweest, zoals thans wel met de huidige ambtsberichten. Overigens wat niet wordt gezegd, kan ook niet worden weersproken. De China-ambtsberichten zijn sterk in het net weglaten van de kritieke aspecten. Uit de brieven van oktober/november 2002 blijkt dat de toegang niet vrij is, dus de controleerbaarheid ook zeer beperkt. Overigens valt uit het ambtsbericht nog niet zondermeer af te leiden dat er adequate opvang is.

Onjuist, weeshuizen niet representatief

Pg. 2, de meeste minderjarigen zouden uit de plaatsen komen waar de weeshuizen zijn bezocht. Onjuist. De meeste minderjarigen komen van het platteland, zwerven richting stad en komen dan naar Nederland. Zij krijgen bij terugkeer geen plaats in één van de bezochte weeshuizen. Zij worden eerst naar hun dorp gebracht en gaan dan het systeem in. Zij bereiken die opvangplaatsen die volgens de nieuwe criteria wel zouden voldoen nimmer. De bezochte weeshuizen zijn bijna allen gelegen in grote miljoenensteden (vier uit de top tien: Shanghai(1), Beijing(2), Tianjin(3), Guangzhou (6)), ver buiten het bereik van de burgers van het platteland.

Productie 1

Hier verwijs ik toch naar de noot zoals gepubliceerd in de NAV 2002/85. Overigens kan daar nog aan worden toegevoegd dat het hier een AC-procedure betrof en dat de eis dat (pg 5, r.o. 5) eiseres maar moet aantonen dat er geen adequate opvang is in een dergelijke kortdurende procedure absurd is. Overigens is in die zaak niet beslist op het reguliere deel, doch enkel op de asielcomponent, dat er wel overwegingen aan dit aspect zijn gewijd doet daar verder niets aan af.

Productie 2

Hier heeft de Rechter wel zeer summier gemotiveerd waarom er wel adequate opvang is. Feitelijk wordt het ambtsbericht blindelings gevolgd, zonder dat duidelijk is welke kritiekpunten er zijn aangehaald, noch welke tegenargumenten zijn gehanteerd. Wellicht dat dit samenhang met het feit dat de oorspronkelijke vraag zich eigenlijk richtte op of eiseres minderjarig was of niet.

Verder mag niet vergeten worden dat op het moment dat in die zaak werd beslist (maart 2001, derhalve voor het ambtsbericht) om geen AMA-vtv af te geven, daar gelet op de uitspraak geen grond voor was. De Rechtbank oordeelt immers dat er wel sprake is van minderjarigheid. De aanvraag dateert hier van 14 april 1999 en derhalve had dus wel een VTV-AMA verleend moeten worden. De vraag was dan vervolgens geweest, had die aanvraag ingetrokken moeten worden en dan was die vraag wezenlijk niet anders geweest dan bijvoorbeeld de zaak van J (02/80372). In die laatste zaak is de beslissing overigens pas in mei 2002 genomen.

Productie 3

Hier oordeelt de Rechtbank wederom op een aanvraag van november 1999. In deze zaak is sprake van een ambtsbericht, zoals ook in de zaak van C (02/64728), dat de adresgegevens onjuist en/of onvolledig zouden zijn. Over de minderjarigheid bestond geen discussie. Feitelijk had ook hier dus een VTV-AMA verleend moeten worden. Omdat het besluit van november 2000 is, zou kunnen worden betoogd dat het inmiddels gewijzigde beleid van augustus 2000 van toepassing zou zijn, maar ook hier was het ambtsbericht nog niet bekend.

De Rechter oordeelt dat het ambtsbericht juist en volledig is. (r.o. 13) Gelet op de reeds eerder door mij verstrekte reacties, is dat zeer discutabel. Er zijn nog steeds (dus ook in die van maart 2003) diverse fouten en het ambtsbericht is zeker niet volledig. Het is niet alleen aan de partijen om concrete feiten en omstandigheden aan te dragen, in het bestuursrecht heeft de Rechter een actieve rol om de zaak aan feiten van algemene bekendheid te toetsen. Daarbij enige kritische logica hanteren misstaat geen enkele rechter en de conclusie dat het ambtsbericht volledig is, gaat volgens mij toch echt wel te ver.

Productie 4

Hier is een brief bijgevoegd gericht aan de SRA Amsterdam, hiervoor al besproken. Daaruit wordt duidelijk dat er wel wat valt aan te merken op het ambtsbericht. Ook wordt gesteld dat er veel meer weeshuizen zijn bezocht en dat dit in het nieuwe ambtsbericht zal worden opgenomen. In het ambtsbericht van maart 2003, worden er drie nieuwe weeshuizen genoemd, maar daar wordt verder geen beschrijving van gegeven, zodat niet duidelijk is wat en hoe de gang van zaken aldaar is.

Productie 5

Hier blijkt dat kinderen nog steeds het slachtoffer blijven van mensenhandel. Ook blijkt dat er nagenoeg geen betrouwbare gegevens beschikbaar zijn. Aangegeven wordt dat in sommige weeshuizen de behandeling is verbeterd (wat door niemand ontkend wordt), maar de sterfte blijft hoog. Aangegeven wordt dat de Chinese Overheid ontkent dat er problemen zijn, maar tegelijkertijd wel maatregelen neemt die wantoestanden probeert tegen te gaan. In tegenstelling tot wat in het verweerschrift wordt gesteld, worden de conclusies van die ambtsberichten juist niet door de aangehaalde productie ondersteund. Dat zou een wel zeer eenzijdige conclusie zijn.

Nu er voldoende aanleiding is om te twijfelen aan de volledigheid en derhalve aan de betrouwbaarheid van het ambtsbericht omtrent de vraag of de Chinese Autoriteiten afdoende opvang kunnen bieden, want die vraag wordt nimmer beantwoord, dient wel degelijk aansluiting te worden gezocht bij het criterium zoals aangegeven door de REK in 1997. Er is dan ook geen grond om de bewijslast in deze om te keren en het schier onmogelijke te vragen. Gelet op de Chinese Cultuur zal immers nooit en zeker niet publiekelijk worden toegegeven dat zij het probleem niet aankunnen.

Zaak is juist controleerbaar te laten bevestigen dat de zaken wel goed geregeld zijn. Zolang die bevestiging ontbreekt, kan wel degelijk aan de individualiteitstoets worden gemeten. Het is dan ook aan verweerder om per individueel geval de zaken uit te zoeken.

De opmerking over de lokale maatstaven kan niet worden gevolgd. Gelet op het Kinderrechtenverdrag is er een absoluut minimum waaraan opvangplaatsen moeten voldoen. Als kinderen door onvoldoende voorzieningen doodgaan, is dat geen afdoende plaats voor opvang. Ook al is het lokaal geaccepteerd dat die kinderen er dood gaan, hetgeen overigens in strijd is met de Chinese wet- en regelgeving, dat is dan nog geen argument om te stellen dat die kinderen dus ook terug gestuurd mogen worden om aldaar aan dat risico te worden blootgesteld.

In reactie op de aangedragen uitspraken in het verweerschrift dient toch te worden gewezen naar enkele andere geluiden:

Rb Den Haag, 31-1-2002, AWB 01/20577 LJN-nr. AE5347

Sinds 15-12-2000 in NL, minderjarige asielzoeker met kind. Opvangmogelijkheden volgt niet uit ambtsbericht 9 april 2001 (is wel eens met algemene opvangmogelijkheid), VOVO toegewezen.

Rb Maastricht, 22-2-2002, AWB 01/37672

Sedert 22-3-1999 in NL, zoontje in NL geboren. Onduidelijk is of zoontje in China geregistreerd kan worden en wat de gevolgen van niet-registratie zullen zijn. VOVO toegewezen.

Rb Utrecht, 14-6-2002, AWB 02/40496 LJN-nr. AE5507

Sinds 22-5-2002 in NL, gaat niet over AMV-status, enkel traumatabeleid, afgewezen.

Rb Den Haag, 13-5-2002, AWB 02/30447 LJN-nr. AE6317

Vreemdelingenbewaring. Weigering mee te werken aan bevestiging identiteitsgegevens, Zeven maanden detentie mag doorduren.

Rb Zwolle, 22-5-2002, AWB 01/67498 LJN-nr. AE4554

Betreft aanvraag voor gezinshereniging, ook al is kind lange tijd elders opgevoed, 8 EVRM toch nader onderzoek of er geen positieve verplichting bestaat. Beroep gegrond.

Ten aanzien van de eerste twee uitspraken, kan aansluiting worden gezocht bij hetgeen ook in de zaak J aan de orde is (mr. W.M. Hompe). In die zaak is een artikel uit de Volkskrant van 16 september 2000 overgelegd, alsmede een artikel uit de Trouw van 15 juli 2000.

In het op die zaak betrekking hebbende verweerschrift wordt nog verwezen naar het nieuwste ambtsbericht om te stellen dat ongehuwde moeders kunnen terugkeren naar China. Niet is aangegeven op welk deel van het ambtsbericht wordt gedoeld, maar aangenomen wordt dat dit slaat op pagina 38 net onder het midden. In die paragraaf staat ook dat de zogenaamde compensation fee betaald moet worden en dat zonder die betaling registratie in de regel niet zal plaatsvinden!!

Die compensation fee is nu juist de bottleneck, want die bedraagt tot twee jaarsalarissen. Voor gevolgen van niet-registratie kan ook worden verwezen naar pagina 51 en 52 van dat ambtsbericht. Daarnaast wordt dan geen rekening gehouden dat het krijgen van kinderen aan minstens twee voorwaarden verbonden is: gehuwd zijn en een vergunning hebben. Het zonder vergunning krijgen van kinderen wordt gestraft met de compensation fee. Wat met kinderen gebeurt die geboren worden bij ongehuwd zijn, al helemaal als huwen ook niet mogelijk is omdat de huwbare leeftijd nog niet is bereikt? Ook mijn contacten in China, de advocaten aldaar weten niet hoe dat dan moet. Scheiden van moeder en kind, en vervolgens adoptie van het kind door een paar dat wel aan de voorwaarden voldoet maar geen kinderen kan krijgen, lijkt gebruikelijk te zijn.

De analyse en ligging van de bezochte weeshuizen:

Ambtsbericht 2001

Beijing (6,6 miljoen inwoners), in 2000 bezocht

Shanghai (9 miljoen inwoners), in 1997 en 2000 bezocht

Wenzhou (0,5 miljoen inwoners), 2000 bezocht, één weeshuis en één opvanghuis voor ouderen

Qingtian, in 2000 bezocht, één meisje en twee babies, de rest ouderen

Ningbo (0,5 miljoen inwoners), in 1997 bezocht, 80-90% gehandicapt

Fuzhou (1 miljoen inwoners), in 2000 bezocht

Guangzhou (3,5 miljoen inwoners), geen weeshuizen

Ambtsbericht 2003

Guangzhou, in 2002 bezocht, hoe zit dat met het vorig ambtsbericht?

Leshan (160 duizend inwoners), in 2002 bezocht

Tianjin (4,5 miljoen inwoners), in 2002 bezocht

Urumqi (1 miljoen inwoners), in 2002 bezocht

Beijing, Shanghai, Wenzhou, Ningbo, Fuzhou, Guangzhou, Tianjin liggen in het welvarende Oosten (nabij de kust). Qingtian ligt ten westen van Wenzhou volgens het ambtsbericht. Urumqi is de hoofdstad van de meest westelijke provincie, Leshan ligt in de Sichuan provincie in het midden, enigszins zuidelijk, van China.

In het ambtsbericht van april 2001 worden Zhejiang (39%), Fujian (16%), Guangdong (8%) en Jiangxi (7%) als de provincies van oorsprong voor Chinese Ama's aangeduid. Dus slechts 30% van de Chinese AMA's komt uit andere gebieden. Van de bezochte weeshuizen liggen er vier in deze provincies (Wenzhou, Qintian en Ningbo liggen in Zhejiang, Fuzhou ligt in Fujian).

In Guanzhou zouden er in 2000 geen weeshuizen zijn, dus voor wat betreft de provincie Guangdong is er verder geen beeld. Opvallend is dat in het meest recente ambtsbericht ineens wordt gesteld dat er in 2002 wel een weeshuis is bezocht...

In de provincie Fujian is enkel Fuzhou bezocht, maar uit de beschrijving is nauwelijks verder iets af te leiden over de daadwerkelijke bevolking in dat weeshuis.

In Ningbo en Qintian werd weinig representatiefs aangetroffen (een opvanghuis voor gehandicapten in Ningbo en één meisje en twee babies in Qingtian). Alleen Wenzhou blijkt dan één weeshuis te hebben dat ook daadwerkelijk als weeshuis fungeert.

Hiermee kan dan een beetje gezegd worden over de Zhejiang provincie, maar om nu te zeggen dat in de provincie waar bijna 40% van alle Chinese AMA's vandaan zou komen, een zeer goede opvangfaciliteit bestaat, kan met geen harde feiten worden onderbouwd, integendeel, uit het verslag blijkt juist dat in een welvarende havenstad als Ningbo het weeshuis een feitelijk onderkomen is voor gehandicapten en dat ook Qingtian, waar een als weeshuis doorgaande faciliteit niet echt daadwerkelijk kinderen opvangt.

Op die manier kan er dan ook geen sprake zijn van een representatief beeld dat nodig is om om zorgvuldige wijze te kunnen concluderen dat er sprake is van een goede door de staat geregelde opvang voor minderjarigen en dat die ook daadwerkelijk aanwezig is. Er is dan ook niet voldaan aan de eigen criteria die zijn gesteld om een minderjarige vreemdeling/asielzoeker niet in het bezit te stellen van een AMV.

M.A. Collet
Waalwijk, 2 juni 2003